

GIFTEN VOOR HET VOORTGEZET GENEESKUNDIG ONDERWIJS. — Een dame te Pittsburg heeft 250000 dollars geschonken om geneeskundigen, die anders moeilijk hun praktijk in den steek zouden kunnen laten, in de gelegenheid te stellen, voortgezet geneeskundig onderwijs te ontvangen aan de Post-Graduate Medical School te New-York. Jaarlijks zullen 20 artsen hiervan kunnen genieten. Het bestuur der school doet pogingen om 2 millioen dollars tot hetzelfde doel bijeen te brengen. Den 1sten Mei was reeds voor 350000 dollars ingeschreven, en ook waren reeds bijdragen toegezegd voor het tweede millioen (*Bulletin of the Fellowship of Medicine*).

DE PARTICULIERE ZIEKENHUIZEN TE BERLIJN EN DE ARTSENSTRIJD. — De artsen, verbonden aan de particuliere ziekenhuizen van Groot Berlijn hebben verklaard, dat zij de hun opgelegde verplichting om leden van ziekenfondsen op te nemen tegen een verminderd tarief, niet meer erkennen, nu de omstandigheden door de uitbreiding van de verzekering tot personen met groote inkomens geheel veranderd zijn. Zij nemen sedert 1 Mei ziekenfondsleden alleen tegen het gewone tarief op, en zullen dit blijven doen totdat de ziekenfondsen op behoorlijke wijze voldoen aan hun verplichtingen, zooals deze thans geworden zijn.

In de nationale vergadering werd door één der leden, die vóór de welstandsgrens van 12000 mark was, verzekerd, dat de rechter waarschijnlijk de artsen in het gelijk zou stellen, die zich door de verandering der omstandigheden niet meer aan hun overeenkomsten met de ziekenfondsen gebonden achtten.

De instemming van de socialistische artsen met den tegenstand der artsen in het algemeen tegen de uitbreiding van den verzekeringsgrens was toch minder warm dan het eerste bericht in de *Berl. klin. Wochenschr.* deed vermoeden. Dr. ZADEK schrijft aan dit blad, dat hij namens het bestuur van den Verein sozialistischer Aerzte, „onder protest van een deel der vergadering” heeft verklaard, dat dit met de resolutie niet kon instemmen, daar het vooral in de uitbreiding van de verzekeringsgrens een vooruitgang op het gebied der verzekering ziet, en een schrede op den weg naar de socialisatie van de geheele geneeskunst.

EEN OUDERWETSCH ENGELSCH ZIEKENFONDS IN ZUID-WALES. — De plannen der werknemenden aan de Windror Colliery te Abertridur bewijzen, dat een ziekteverzekeringswet nog geen beletsel behoeft te zijn voor het ontstaan van ziekenfondsen in hun slechtsten vorm. Zij wenschen een „ingeschreven vereeniging tot verschaffing van geneeskundige hulp” te vormen, en geneeskundigen daaraan te verbinden, die geheel en al in dienst van het ziekenfonds zijn. Voor de 8000 personen (mijnwerkers, beambten en gezinsleden) van het ziekenfonds worden drie artsen gevraagd, ieder met een verschillende standplaats. De chef-arts krijgt 1000 P. St. per jaar, de beide andere artsen 800 en 700 P. St., bovendien woning, kolen, licht en onkosten vrij. Aanlokkelijk genoeg om onder 30000 artsen drie te kunnen vinden, die bereid zijn, over het bezwaar heen te stappen, dat zij hun collega's in die streek voor duizende ponden benadeelen en, gelijk hun toekomst, hun leven verder buiten het geneeskundig verkeer door te brengen.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

DE HERVORMING DER MAATSCHAPPIJ.

I.

Iedereen in de Maatschappij staat nu wel op het standpunt, dat de gang van zaken zoo niet langer gaat; dit hebben wij van het hoofdbestuur en van den secretaris, allen bevoegd dus, gehoord.

Eén groep zegt nu: het hoofdbestuur neemt te veel hooi op zijn vork, het moet meer werk overdragen en overlaten aan de afdeelingen zelf. Zij, die dit zeggen, raad ik aan eens het jaarverslag van de werkzaamheden der verschillende afdeelingen te

lezen; zij zullen dan wel bekeerd zijn. Met een enkele gunstige uitzondering, wordt er bedrevend weinig aan het maatschappelijk gedeelte gedaan. Ik verwacht dus van deze opdracht niets. Een andere groep, waartoe ik BURGER reken, wil aan den secretaris meer vrijheid tot handelen geven, door hooger salaris en zich geheel wijden aan de Maatschappij-belangen, desnoods met nog meer personeel onder hem. Ziet men niet in, dat dan feitelijk de geheele gang van zaken op één persoon wordt overgedragen, hetzij dan SCHREVE of een ander. Dit lijkt mij toch zeker niet aanbevelenswaardig. Dan aanvaard ik liever een bureau van drie personen, die ieder afzonderlijk en in zijn geheel ter verantwoording kunnen worden geroepen.

Men voert nu tegen dat bureau in hoofdzaak twee argumenten aan, nl. dat zij voor hun leven worden benoemd (praktisch) en dat zij zoo hoog bezoldigd worden. Doen zij hun plicht, zooals de Maatschappij-leden zulks verlangen en waarop zij recht hebben (mits de bezoldiging zoo is, dat de lust tot werken wordt opgewekt), dan is het in aller belang, dat zij zoolang mogelijk hun best blijven doen voor de Maatschappij. Doen zij dit echter niet, waartoe bij velen de vrees bestaat, dan zou het toch al te dwaas zijn en gelijk staan met zelfmoord, indien men deze ambtenaren nog één dag langer in dienst der Maatschappij hield. Indien de instructie daarin niet voldoende voorziet, dan acht ik toch de meer dan 3000 leden der Maatschappij wel in staat dit varkentje te wasschen; zoo niet, laat ons dan de Maatschappij opdoeken.

Nu wát de verplaatsing van den zetel der Maatschappij betreft. Het moet ons vrij koud laten, waar die is. Laat men eens aan SCHREVE vragen, hoeveel Amsterdammers er per jaar op zijn bureau komen en dat is dan de grootste afdeling!

En nu de dubbeltjes, het zwakke punt voor de kortzichtigen. Is het niet bedrevend, hoe weinig saamhoorigheid er onder de geneesheeren is, en hoe het toegelaten wordt, dat oppassende oude en invaliede collega's hun leven in kommervolle omstandigheden moeten slijten. Over de weduwen en weezen zal ik zwijgen, vraag daar VAN DER MEULEN eens naar! Verhoogen zulke toestanden de eer van den geneeskundigen stand? Ook hierin kan voorzien worden door de te storten dubbeltjes. Het rijk en gemeente vragen toch reeds zooveel, laat ons dan ook ons zuurverdiende penninkske offeren tot heil van onze Maatschappij, tot verhooging van haar aanzien naar buiten.

Amsterdam, 17 Mei 1920.

P. A. DE WILDE.

II.

Veel stof is opgewaaid over voorstel B van het hoofdbestuur en het wil mij voorkomen, dat het nog heel wat voeten in de aarde zal hebben, eer het zal zijn aangenomen. De meeste schrijvers hebben zich niet bijzonder vriendelijk en welwillend erover uitgelaten en verscheidene personen en sprekers, die ik erover hoorde, evenmin. Hieruit mag natuurlijk niet worden afgeleid, dat het voorstel niet deugt; er is nog een andere mogelijkheid en wel deze, dat het voorstel niet voldoende is begrepen en daardoor niet op de juiste waarde is geschat. Naar mijn meening zit er in dit voorstel veel goeds, maar het is mij aan den eenen kant tē goed, tē veel af, niet soepel genoeg en aan den anderen kant niet duidelijk genoeg en niet voldoende weergevend de fijnere gedachten er in vervat.

Is het op te vatten als een reusachtige uiting van een streven om van onze Maatschappij te maken een vakvereeniging up to date, met een bezoldigd bestuur en tutti kwanti? Verscheidenen schijnen zulks te denken en wenschen zulks niet. Mij lijkt die opvatting niet geheel juist. Zeker kunnen op deze wijze de belangen en de posities van den eenling en van bepaalde groepen worden bestudeerd en, waar noodig, worden beschermd en verbeterd, maar over dit rechtstreeksche belang van de geneesheeren heen, zie ik in dit voorstel nog veel meer, iets hoogers, iets van meer algemeen maatschappelijk belang. Tot nu toe worden in gemeenteraden, Staten en Tweede Kamer de belangen der volksgezondheid en van alles, wat daarmede meer of minder nauw samenhangt, in den regel niet of zeer onvoldoende bekeken door den geneeskundigen bril. Allerlei menschen bezien iets „uit een hygiënisch oogpunt” en spreken